

ΤΟ ΓΙΟΦΥΡΙ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ *

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Ποιός ὁ Θωμάς ὁ πρωτομάστορας τῆς Ἀρτας ;

ΘΩΜΑΣ

Ἐγὼ εἶμαι, ὀμπρός σου ποιός εἶσθε ;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Μαντατοφόρος

Βασιλικός καὶ φέρνω μήνημα σ' εἰς ἐνα
Τοῦ Βασιλιᾶ.

ΘΩΜΑΣ

Μὲ σεβασμὸ τάκούω· λέγε.

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

*Ὁ ἀφέντης μας καὶ κύριος βασιλιᾶς προσταῖζει.

*Ανίσως καὶ σὲ μέρες τρεῖς πὰ στὸ ποτάμι

Τῆς Ἀρτας δὲν εἶναι χτισμένο τὸ γιοφύρι,

Καταπῶς τοῦταξες ὅτι μπορεῖς νὰ στήσης,

Σιμά στὸ ρέμα του νὰ κόψουν τὰ κεφάλια

Τοῦ πρωτομάστορα καὶ τῶν μαστόρων ὄλων.

Χάρη μὴν τοῦ ζητήσετε. Δὲ θὰ τὴ δώση,

Γιατὶ θέλει νὰ δείξῃ ὅτι κανεὶς δὲν πρέπει

Νὰ παίρῃ πάνου του κείνο ποῦ δὲν εἶναι ἄξιος

Καὶ νὰ τὸ κἀνῃ. Μάθημα θέλει νὰ δώσῃ

*Ὅτι μὲ προσταγῆς βασιλικῆς δὲν παίζουν.

Μέρες εἰδῶ θὰ μείνω ἀκόμα τρεῖς καὶ τότες,

*Ἄν τὸ γιοφύρι δὲ χτιστῇ, τὴν προσταγῆ του

Θὰ κἀμω' μαζί μου ἔφερα καὶ τοὺς τζελάτες.

Εἶπα· κοιτάχτε ἐσεῖς νὰ σώστε τὴ ζωὴ σας.

ΘΩΜΑΣ

Αὐτὸ ἔλενε καὶ γίνηκε!.. Κανεὶς δὲν πρέπει

Νὰ παίρῃ πάνου του κείνο ποῦ δὲν εἶναι ἄξιος

Καὶ νὰ τὸ κἀνῃ... *Ὁ τρομερὴ βρισιᾶ τοῦ ἐγὼ μου.

ΜΑΘΙΟΣ

Πέτρο! γι' ἀγροίκα τον τί λόγια ἀκόμα λέει!

ΠΕΤΡΟΣ

Τί γιὰ βρισιᾶς μωρολογᾶς; Τὴν καταδικη

Δὲν ἀκουσες ποῦ μᾶς προσμένει σὲ τρεῖς μέρες!

ΜΑΘΙΟΣ

Στοῦ ποταμοῦ τὸ ρέμα θὰ μᾶς κόψουν ὄλους!

(*) Ἡ ἀρχὴ σὲ περασμένο φύλλο.

ρήχοντες πεταχτές ματιές σ' ἀφτούς καθὼς κυκλώ-
νουν ὄλες τὴ φλόγα.

Μὰ ἡ Κάλω συμμένη τὴν φροντίζει γιὰ τὰ
καλαμπούκια καὶ τὰ στήθια τῆς σφιγγονται ἀπὸ
ἐναν ἀξήγητο πόθο ποῦ τὴν κἀμνει νὰ κοιτάει κλε-
φτὰ καὶ ἀνάριxa τὸν Κόλια. Τὰ τετράξανθα μαλλιά
τῆς ἀνασηκωμένα πάνου ἀπ' τὸ μέτωπο ἀστράφτουν
σὲ κάθε ἀναλαμπὴ τῆς φλόγας. Ἀπ' τὴν ἄλλη με-
ριὰ ἀντίκρου λίγες μικρὲς κοπέλες, μὴν προσέχοντας
στὰ λόγια τῶν ἄλλων γυναικῶν, θαμιάζονται μ'
ἀφτὰ καὶ σιγοτραγουδοῦνε, πῶς τέχα τὸ δρεπανοφέγ-
καρο κατέβη ἀπ' τὸν οὐρανὸ κ' ἐστόλισε μαλαμα-
τένιο τὸ κεφάλι τῆς ὀλόγουρα.

Κι ἀχόρταστες τὴν κοιτοῦνε πάλε.

Ἐάρνου ὁ κβαλάρης φτερνίζει τζλογοῦ του, ἀφί-
νοντας τὴ Μήλιω, καὶ μπροστὰ στὴν Κάλω ἀδειά-
ζει ἐνα ταγάρι καλαμπούκια γιομάτο. «Πᾶρε», τῆς
λέει ἅν καμένος, ἀψῆσε τα καὶ κράτει γιὰ τὸν
ἐαφτό σου τὰ καλητέρα. Τὰ εἶχα γιὰ τὸ σπιτι τῆς
ἀδερφῆς μου, μὰ τῶρα βᾶστα τα ἐσύ».

Καὶ μ' ἐνα γλυκὸ καὶ συμπαθητικὸ χαμόγελο
στρήθει τὸ γκέμι καὶ χάνεται πάλε μὲς τὸ σκο-
τάδι ἅν ἀστραπῆ, ἀφοῦ τῆς καληνυχτίζει.

Ἡ Κάλω ἀναμένη ἀπ' τὴ φλόγα, καθὼς εἶ-
νει, δὲν μπορεῖ νὰ κρύψει τὴν κοκκινάδα ποῦ ἀπλώ-

Τῶρα σὲ θέλω πρωτομάστορα νὰ δείξῃς

Τί ἀξίσεις· ἔχι μοναχὰ μὲ κούφια λόγια.

ΠΕΤΡΟΣ

Πῶς! τὴν ἀχόρταγῆ σου λύσσα γιὰ τὴ δοῦσα

Ἐμεῖς νὰ τὴν πλερώσουμε μὲ τὴ ζωὴ μας;

ΘΩΜΑΣ

Μὰ ἀλήθεια, δὲν εἶμαι ἄξιος τίποτα νὰ κἀνω;

Ψεύτρα κ' ἡ δύναμη ποῦ νοιώθω στὴν ψυχὴ μου;

ΜΑΘΙΟΣ

Μπορεῖς τῶρ ἀπ' τὸ Χάρο τὸ σκληρὸ νὰ σώσης

Τόσες ψυχὲς ὅπου θάδικθανατήσουν;

Πόσα σπιτάκια θὰ κλειστοῦν γιὰ σὲ τὸ νοιώθεις;

Κακόμοιρος ἐγὼ! τοῦ βασιλιᾶ τί φταίω;

ΦΛΩΡΟΣ

Γιὰ τὴ φτωχὴ ζωοῦλὰ τους τρέμουν οἱ μαῦροι.

Μὰ ὁ ἀφέντης μου περήφανος στέκει καὶ τῶρα.

ΠΕΤΡΟΣ

Πίς μας ποιά μαῦρη μοῖρα σ' ἐβγάλε μπροστὰ μας

Νὰ φέρῃς στὰ παιδιὰ μας τὴν ἀρφάνια, κι ὄλη

Τὴ χώρα μας νὰ κἀμης νὰ ντυθῇ στὰ μαῦρα;

*Ὡμίενα, ὦμίε! ποιός θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ χάρο;

Τί δὲ μιλάς, φονεῖ τῶσαν φτωχῶν ἀνθρώπων;

ΘΩΜΑΣ

Πάψτε τὰ μοιρολόγια σας, ποῦ ἅν γυναικὲς

Μοιρολογίστρες μ' ἀρχινήσατε κ' οἱ δύο σας.

*Ἡ ὄρα τοῦ χαμοῦ δὲν ἔρθε ἀκόμα. Θάρρος

Κ' ἐλπίδα νᾶχετε· εἶμαι ζωντανός ἀκόμα

Καὶ θὰ παλέψω ὅσο μπορῶ γιὰ τὴ ζωὴ σας.

Τόσα κεφάλια ἀθῶα νὰ κόψουν δὲ θάφήσω

Χωρὶς νὰ δείξῃ ἡ τέχνη μου τὴ δύναμή της.

Τῆς τύχης τὰ χτυπήματα δὲ θὰ μπορέσουν

Νὰ μὲ νικήσουν ἄθελά μου, ὅποια κι ἂν εἶναι.

Μέσα μου κἀτι μοῦ τὸ λείει, πῶς θὰ τὸ χτίσω

Τάστέρωτο γιοφύρι· καὶ θὰ δείξω τάτες

Στὸ βασιλιᾶ πῶς τάζω κείνο ποῦ ἄξιός εἶμαι

Καὶ νὰ τὸ κἀνω, μ' ὅσες συφορὲς κι ἂν ἔρθουν

Τὴ σκέψη μου νὰ σφιγγουνε μὲ σκληρὲς ἐγνοιες.

Στῆς τύχης τοὺς κατατρεγμούς, στὴν παραζάλῃ

Δείχεται ὁ νοῦς ὁ δυνατός καὶ δείχνει σ' ὄλους

Ποιά εἶναι ἡ φωτιά, ποῦ ἀκοίμητη φλογίζει

Τὴ θέληση νὰ πολεμᾷ γιὰ τὰ μεγάλα.

*Ἄν κι ἄτιμος δὲν εἶναι ὁ θάνατος, ποῦ στέλνει

*Ὁ βασιλιᾶς μὲ μιά του προσταγῆ μοναχὰ,

Γιατὶ νεκρός θὰ πέσω τιμημένος ὅπου

Τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τὴ δύναμη εἶχα ρίξει,

*Ὅμως αὐτὸν τὸ θάνατο δὲν τόνε θέλω,

Γιατὶ καὶ πὶο τρανώτερα μπορῶ νὰ κἀμω.

νεται στὰ μάγουλα καὶ στὸ γλέφαρό της. Χαμη-
λώνει τὰ μάτια μοναχὰ ὅσο μπορεῖ καὶ καμώνεται
πῶς ξεφλουδαῖ τις πράσινες κουκούλες τῶν κάλα-
μπουκιῶν του.

*Ἡ Μήλιω ὄλα τὰ βλέπει, μὰ κιτρινασμένη
δαγκώνει μὲ λύσσα τὰ χεῖλια κ' ἡ ψυχὴ της ἀντα-
ρίζεται· ἅν ἐνα μάθρο σύγνεφο σκεπάζει τὸ πρόσωπό
της καὶ μένει ἀσάλεφτη κοιτάζοντας πέρα πρὸς τὸ
δρόμο, μὰ ὁ μάθρος ἦσκιος τοῦ ὠραίου κβαλάρη
χάνεται σὲ λίγο.

*Ὅστερα θυμᾶται πῶς, σὰ μιλοῦσε μὲ τὸν Κόλια,
τοῦ ἐπίασε λίγες λοξὲς ματιές ποῦ κάπου τῆς πετοῦσε.
*Ὁλάκαιρο τὸ κορμάκι τῆς σείεται τῶρα καὶ μὴ
μπορῶντας νὰ βασταχτεῖ φέβγει κι ἀφτὴ κατὰ τὸ
χαμόσπιτό της.

*Ἀπὸ μακριὰ ξαγναντέβει, στρέφοντας τὸ κεφάλι
ξοπίσω, τὴν Κάλω νὰ λάμπει μπρὸς στὴν πύρα πάντα,
καὶ τὸ κουνάει.

*Ὅταν ἐπρωτολάλησαν τὰ ὀρνίθια, καμιά γυ-
ναῖκα δὲν ἐβρίσκονταν στὴν πύρα κι ἀφτὴ εἶχε
σθήσει.

Β'.

*Ἐνα γιόμα οἱ νέες γυναικὲς δεματιάζον τὰ
θερισμένα στάχια, μέσα σ' ἐνα χωράφι. *Ὁ Κόλιας

Δὲ θέλω νὰ πεθάνω καὶ γιὰ ἐσὲς ἀκόμα

Ποῦ πάντα πρόθυμοι τὰ λόγια μου πιστέψτε.

ΠΕΤΡΟΣ

Λόγια καλὰ τὰ ὅσα μᾶς λές· ὅμως νὰ δοῦμε

Καὶ μὲ τί τρόπο ἀπ' τὸ χαμὸ θὰ μᾶς γλυτώσης.

ΜΑΘΙΟΣ

*Ἐχεις τὴν τέχνη νὰ στεριώσης τὸ γιοφύρι;

ΠΕΤΡΟΣ

Νὰ! γιὰ ἔκου! ξέσπασε σ' ὄλη τὴ χώρα ὁ θρῆνος.

ΜΑΘΙΟΣ

*Ὡφοῦ! καὶ ποιός μπορεῖ νὰ τοὺς μερέψῃ.

ΦΛΩΡΟΣ

Τῶρα εἶναι τᾶσκαμα! Μὲ λύσσα ἐρχονται πάλι

*Ἀπάνου μας. Καὶ ποιός μπορεῖ νὰ σιγχνέψῃ

Τέτια φουρτούνα πὶο τρανὴ ἀπὸ κείνη πῶδα.

ΘΩΜΑΣ

Τῶρα μὲ τοῦ λαοῦ τὸ κύμα θὰ παλέψω.

ΦΛΩΡΟΣ

Γυναῖκες, ἄντρες καὶ παιδιὰ μαζί ἀνεβαίνουν.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ποῦ εἶναι κείνος ποῦ ἀνοίγει

Τόσους τάφους ὅσα σπίτικα θὰ κλείσῃ;

Τὸ θυμὸ μᾶς νὰ φύγῃ

Δὲ θάφήσουμε· τῶρα μπροστὰ μας

*Ἡ ζωὴ του θὰ σθήσῃ,

*Ὅπως σθήνει ἡ χαρὰ μας.

*Ὡμίενα, ὦμίε ποιά τρομάρα,

Ποιὲς ἀρφάνιας λαχτάρα

Μέλλεται μᾶς νὰ φέρῃ

Τοῦ θανάτου τὸ χέρι!

Κείνος πρῶτα ἄς πεθάνῃ

Ποῦ τὰ ταῖρια μᾶς χάνει.

ἈΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὸ γιοφύρι νὰ στήσῃ

*Ἄν δὲν μπόρῃγε, ἄς μὴν τόχε ζητήσει.

Τῶρα βλέπει θανάτου

Πῶς ἐγίνῃ γιοφύρι.

Πρῶτα αὐτὸς κ' ἡ γενιά του

Τῶν νεκρῶν τὸ χορὸ θὲ νὰ σύρῃ.

ΘΩΜΑΣ

Συχᾶστε καὶ δὲ χάθησαν ὄλα τὰ πάντα.

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ

Δὲν πιστεύουμε πᾶς τίς ψευτιές σου,

Γιατὶ ὀμπρὸς μᾶς ἡ μαῦρη εἶναι ἀλήθεια.

Τῶρα νοιώθουμε τίς μαστοριές σου

Ποῦ τὰ δάκρυα μᾶς τρέχουνε πλῆθια.

Γύρου ἰδὲς τὰ παιδιὰ μᾶς πῶς κλαῖνε.

μὲ τὸ ρούσο γλέφαρο ἔτι ἀχνισμένο ξαναπερνάει ἀπ'
τὸ δρόμο, σηκώνοντας σύγνεφα σκόνης ξοπίσω. Γυα-
λίζει τὴν Κάλω ἀπὸ μακριὰ, κρατᾷ τὸ γκέμι καὶ
τὸ ἔτι του στέκεται.

*Ἡ Μήλιω, ἐκεῖ παραπέρα μ' ἄλλες γυναῖκες,
ἅν τονε βλέπει νὰ περνάει, κἀμνει νὰ πᾶει σ' ἀφτόν,
μὰ ὁ Κόλιας καμώνεται πῶς δὲν τὴ βλέπει. Ἡ
Μήλιω κατεβάζει τὸ κεφάλι στὰ στήθια τῆς καὶ
γυρίζει πίσω ντροπισμένη.

Πολλὴν ὥραν ὁ Κόλιας χαηδέβει τὴν Κάλω μὲ
τὰ λόγια του καὶ τὴ ζεσταίνει μὲ τὰ φλογερά του
μάτια. Σὰ φέβγει, τῆς σφιγγεὶ τὸ χέρι τόσο ποῦ
ἐκείνη σπαράζει. Ἀφτὴν ὕστερα τὴ δουλιὰ τῆς καὶ
κάθετα τἀνακούκουδα στήριζα τῆς λήφκας ποῦ ἦσκι-
άζει μὲς τὸ χωράκι. Συλλογιέται καὶ συλλογιέται πάν-
τα. Ὁ ἴδρος τρέχει ἀπ' τὸ γλέφαρο ποῦ τὸ σφυρώνουν
δύο βαθιές καὶ μακριές γραμμές. Ἡ καρδιά τῆς
χτυπάει πρωτόφαντα κι ἀφτὴ ζουλάει τοὺς κόρφους
τῆς γιὰ νὰ πᾶψει. Πρῶτη φορὰ λιγώνεται ἔτσι.

*Ἡ Μήλιω ὄλο τὸ γιόμα κι ὄλο τὸ δεῖλι δὲ
βγά'ει γυρὸ φυτομαχνεὶ καὶ ἡ ὄψη τῆς εἶναι ἄγρια
πολύ. Λοξέβει τίς ματιές τῆς πρὸς τὴ λήφκα κι
ὅταν οἱ ἄλλες γυναῖκες τρῶνε, ἀφτὴ δὲ βάζει μπου-
κιά κι οὐδὲ δροσίζει τὰ χεῖλιά τὰ σκασιμένα ἀπὸ
τὸ κάμα. Βλέπει γύρο καὶ τὸ στεγνωμένο μάτι νοιώ-

Τὴν ἀρράνια τους βλέπουν τὴ μαύρη
Καὶ τὰ τόσα τους δάκρυα μᾶς λένε
Πῶς κανεὶς γλυτωμὸ δὲ θὲ νᾶβρη.

ΑΛΛΟΣ ΑΝΤΡΑΣ

Στὸ λαιμὸ σου ἐσὺ πῆρες τὴ χώρα;
Γιατὶ μέσα σου φρένιαζε ἡ λύσσα
Γιὰ τὴ δόξα. Μὰ γνώρισε τώρα
Καὶ τὴ λύπη ἐσὺ πρῶτος περίσσα.
Τώρα ἐδῶ θὰ νὰ ἰδῆς τοῦ παιδιοῦ σου
Τὸ κορμὶ νὰ σπαράξῃ στὸ αἷμα.
Καὶ θὰ ἰδῆς στὸ χαμὸ τοῦ ταιριοῦ σου
Πῶς δὲν εἶναι ὁ θυμὸς μᾶς πιά ψέμα.

ΘΩΜΑΣ

Δὲ μὲ φοβίζει ὁ θάνατος κι ὅσα μοῦ λέτε.
Μὰ νοιώθω περισσότερο ἀπὸ ἐσᾶς τὸν πόνο
Ποῦ τὴν ψυχὴ σας τυραγνάζει κι ἀγρία τὴν κάνει.
*Απονός δὲ γεννήθηκα, μήτε ποτές μου
Τρανός νὰ γίνω θέλησα, ρίχνοντας ἄλλους
Στὴν σφοδρά. Μὰ ἀκούστε με. Βλέπω τὴν Τύχη
Πῶς μούστησε ἄγριο πόλεμο καὶ συνεπαίρνει
Κ' ἐσᾶς μὲ τοῦ θυμοῦ της τὰ φτερά τὰ μαύρα,
Γιατὶ ἀγροικῆστε πρόθυμοι τὰ ὅσα σᾶς εἶπα.
Τὸ ξέρω, πῶς ἐγὼ σᾶς ἔφερα στοῦ Χάρου
Τὴς θύρες κι ἄδικος χαμὸς σᾶς περιμένει.
Μὰ ἀφῆστέ με καὶ σύνταχα ὅλοι σας θὰ ἰδῆτε,
Πῶς πάλι ἐγὼ τὴν Τύχη μᾶς θὰ πολεμήσω.

ΜΑΘΙΟΣ

*Ἡ προσταγὴ τοῦ βασιλιᾶ δὲν περιμένει.

ΘΩΜΑΣ

Μὴ κι ἂν ξεσπάσῃ ἀπάνου μου ὁ θυμὸς σας
Θάλλὰξτε τὴν προσταγὴ καὶ θὰ γλυτώστε;

ΠΕΤΡΟΣ

Κανεὶς δὲν εἶναι νὰ μᾶς πῆ πῶς θὰ σωθεῖμε!

ΣΜΑΡΑΓΔΩ

*Ἐγὼ! τὴ μάγισσα τὴ Δάφνη νὰ ρωτήστε.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

*Ὅχι! Μὴν τὴν ἀκούτε, εἶναι τρελλή! Δὲν ξέρει
Τί λέει!

ΜΑΘΙΟΣ

Καλὰ τὸ λέει τὴ μάγισσα τὴ Δάφνη
Πᾶμε νὰ τὴ ρωτήσουμε θὰ ξέρῃ κείνη.

ΘΩΜΑΣ

Μπροστὰ στὴν τέχνη μάγισσες βγαίνουν ἀκόμα.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ζωῆς φῶς ἂν ἀστράψῃ
Στὸ μαῦρο καλύβι,
Κανεὶς δὲ κλάψῃ.

ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

*Ἡ Μοῖρα τί κρύβει
Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει·
Κείνη ἴσως κρατήσῃ
Τοῦ Χάρου τὸ χέρι,
Καὶ σπίτι δὲν κλείσῃ.

ΘΩΜΑΣ

Γύρισες, Φλώρο; τί εἶπε ἡ μάγισσα; γιὰ πῆς μου.
ΦΛΩΡΟΣ

Στὴν πῆγαν ὅλοι μὲ φωνές νὰ τὴ ρωτήσουν
Στὴ σκοτεινὴ καλύβα της, μὲ φόβο κείνη
Τοὺς κοίταξε κι ἀρνῆθηκε νὰ τοὺς μιλήσῃ.
Μὰ ὕστερα, βλέποντας πῶς ὅλοι μ' ἕνα στόμα
Φωνάζαν νὰ τὴν κάψουνε, σὰν τοὺς ἀρνιέται
Τὸν τρόπο νὰ τοὺς δείξῃ πῶς θὲ νὰ γλυτώσουν,
Εἶπε ὅτι μοναχὰ σ' ἐσὲ θὰ φανερώσῃ
Τὸ μυστικὸ τοῦ γλυτωμοῦ· κι αὐτὸ τὸ κάνει
Χωρὶς νὰ θέλῃ· μὰ τὸ κρίμα στὸ λαιμὸ τους.
*Ἔτσι λαρώσανε λιγάκι· κ' εἶπαν τότες
Ὁ Πέτρος κι ὁ Μιθιός ἐδῶ νὰ τήνε φέρουν.
Σὲ λίγο φτάνουν· τί θὰ πῆ κανεὶς δὲν ξέρει.

ΘΩΜΑΣ

*Ὅ,τι κι ἂν πῆ πᾶντ' ἀφορμὴ γιὰ γέλιο θᾶναι.
Θὰ τὴν ἀκούσω μοναχὰ γιὰ νὰ μερώσῃ
Τῶν τρομαγμένων τὸ μυαλό. Μοῦ ἦταν καὶ τοῦτο
Γραφτό, τώρα μὲ μάγισσες νὰ κουθεντιάζω.
Κ' εἶναι ἀφορμὴ ἡ Σμαράγδω μου! Κρίμα σ' ἐμένα
Ἀφοῦ καὶ τῆς γυναίκας μου δὲν ἔχω ἀνοίξει
Τὰ μάτια ἀκόμα νὰ μπορῇ νὰ ζεδιαλύνη
Μὲς στὸ σκοτάδι τὸ δειλὸ φῶς τῆς ἀλήθειας.

ΦΛΩΡΟΣ

*Ἀρέντη μὴν πικραίνεσαι· δείξε πῶς ὅσα
Ἡ μάγισσα θὰ πῆ σ' ἀκούς κ' ἐσὺ μὲ πίστη
Κ' ὕστερα κάμε κείνο ποῦχεις μὲς στὸ νοῦ σου.

ΘΩΜΑΣ

*Ἄκακε, Φλώρο! ἐσὺ δὲν ξέρεις πῶς ἀρπάζει
Τυφλὸς λάος τὸ ψέμα καὶ τὸ κᾶνει ἀμέσως
Θρησκεία καὶ Πίστη του· δὲν ξέρεις πῶς σκλαβώνει
Τὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ του καθεστὶ ποῦ ρτάνει
*Ἴδιο μὲ τὴν τυφλὴ τὴ θέλησὴ του νᾶναι.
Ποιὸς τώρα μὲς στὸν τρόμο τους μπορεῖ τὴ γνώμη
Νὰ τοὺς ἀλλάξῃ ὅτι εἶναι τρανὸ ψέμα κείνο,
Ποῦ θὰ γεννήσῃ ὁ χλασμένος νοῦς τῆς Δάφνης;
Κι ὅμως αὐτὸ γιὰ μόνη ἀλήθεια θὰ τάρπαξουν
Καὶ θὰ κρεμάσουν πάνου του τὸ γλυτωμὸ τους.
ἴσως καὶ μὲ τὸ δίκιο τους, ἀφοῦ ὡς τὰ τώρα
Ἡ τέχνη μου δὲ μπόρεσε νὰ βγῇ νικήτρα.
Κι ὅμως τὸ ξέρω: νικήτῆς θὰ βγῶ στὸ τέλος,

Γιατὶ οὔτε ἡ προσταγὴ τοῦ βασιλιᾶ ταραίζει
Τὸ νοῦ μου, οὔτε οἱ φοβέρες αὐτουνῶν πῶς ὁ νοῦς τους
Ἀπὸ τὸν τρόμο σάλεψε. Μὰ τί νὰ κάνω;
Θέλω δὲ θέλω, πρέπει νὰ τάκούσω κείνα
Ποῦ ἡ μάγισσα θὰ πῆ γιὰ νᾶβρη πρῶτα-πρῶτα
Ὁ λαρωμὸς στὸ σπίτι μου. Πρῶτα ἐδῶ μέσα
Πρέπει τῆς μάγισσας τὰ ψέματα νὰ δείξουν
Τὴ δύναμή τους. Στὴν ἀνάγκη ὄχι ποῖός λέει;
*Ἄκου! μυρολογοῦν σὰν νᾶχουν πεθαμένο.

ΦΛΩΡΟΣ

*Ἀλήθεια· κλαίει ἡ κυρὰ-Χρυσούλα.

ΘΩΜΑΣ

*Ἀπὸ τὴν ὥρα

Ποῦρθε στὰ σύγκαλά της, μόνη της κλεισμένη
Μαλλιοτραδιέται, στηθοκόβεται, σπαράζει
Σὰν τὸ πουλὶ ποῦ τῶσφαξαν ἀπλαχνα χέρια.
Τὴν ἀγροικῶ καὶ συνταράζεται ἡ καρδιά μου.
Καὶ μὲς στὸ θρήνο της ἀδιάκοπα φωνάζει
Σμαράγδω μου! Σμαράγδω μου! σὰν πεθαμένη
Λὲς τὴ θωρεῖ καὶ δέρνεται στὸ λειψανὸ της.

ΦΛΩΡΟΣ

Κακὸ μὴν προφητέψῃ ἡ μάγισσα· φοβᾶται·
Δὲν εἶδες πῶς ξεφώνησε, ὅταν ἡ Σμαράγδω
Εἶπε νὰ τὴ ρωτήσουν, καὶ ἀπλώθη χαμὸ
Σὰν τὴ νεκρή; Κακὸ φοβᾶται.

ΘΩΜΑΣ

Αὐτὸ μᾶς λείπει

Κακὸ νὰ φέρουνε τῆς μάγισσας τὰ λόγια.

ΦΛΩΡΟΣ

*Ἄχ! δὲν τὸ ξέρουμε· ἀκουσα πολλοὺς νὰ λένε
Πῶς πάντα οἱ μάγισσες τὴ σφοδρά μαντεύουν,
Τῶχουν κρυφὴ χαρὰ τους νὰ χαλοῦν ἀνθρώπους.

ΘΩΜΑΣ

Σῶπα· παιδί εἶσαι ἀκόμα καὶ σ' αὐτὰ πιστεύεις.

ΦΛΩΡΟΣ

Πιστεύω, ὅπως πιστεύουν ὅλοι ὅτι εἶναι ἀλήθεια.

ΘΩΜΑΣ

Γιατὶ ὅλοι ἀργοῦνε νὰ πιστέψουν τὴν ἀλήθεια.

ΦΛΩΡΟΣ

*Ἀκούω πατήματα· ἀνεβαίνουν· νὰ τους· Θεὸ μου!

ΔΑΦΝΗ

Αὐτοὶ μ' ἐφέραν! μόνη μου δὲ θὰ νᾶρχομαι
Κι ὅ,τι θὰ πῶ τὸ κρίμα στὸ λαιμὸ τους νᾶναι.
Νὰ τῶτρωγε τὸ στόμα μου φάγουσα κᾶλλιο
Παρά νὰ τᾶνοιγα καὶ νᾶβγουν τὰ δὲν πρέπει.

ΜΑΘΙΟΣ

*Ἄσε τίς κλοσίνες σου καὶ πῆς τί ξέρεις.

θε: νὰ βγαίνει ἀπὸ κάθε ραγὴ τῆς γῆς ἕνα ριδο-
κέφαλο, νὰ τῆς ἀπλώνει τὴ σκισμένη γλωσσίδα του
καὶ νὰ τὴν περιγελάει· κάθε σβώλος χωραφιοῦ τῆς
φαίνεται βάρος καὶ τὸν κλωτσάει μὲ τὸ πόδι. Ὁ
πόνος κουφωδράζει μέσα της καὶ τὴν ἀγριέει.

Γ'.

Ἡ Κάλω εἶναι· πλαγιασμένη κοντὰ στὴ θημων-
νιά κ' ἔχει προσκέφαλό της ἕνα δεμάτι ἀπὸ στάχια·
χάμου γιὰ στρωσίδι· ἔχει τραβῆξει τὴν ἀδοκάνη τὴν
ξύλινη· μεγαλόσωμη καθὼς εἶναι, τὰ πόδια της ἀπὸ
τὰ γόνατα καὶ κάτω γυμνὰ κυλιούνται μέσα στὰ
ἠλιοφρυγμένα ξερόχορτα. Γέρνοντας τὸ κεφάλι πλάγι
πάνου στὸ μπράτσο της γιὰ νὰ μὴν τὴν τρίβουνε
τάχιδια τῆς κλαμιᾶς, ἀπλώνει τὰ τετράξανθα μαλ-
λιά της ὀλόγουρα ζέπλεγα, παίζοντας μ' ἄρτά καὶ
σιγὰ σιγὰ τὴν παίρνει ὁ ὕπνος, καθὼς ἀναμετράει
τάστερια ποῦ στὴν καθάρια ἐκείνη νύχτα σπιθοβο-
λοῦνε στὸν οὐρανὸ.

Κοιμάται πολὺ ἔτσι καὶ ὁ ὕπνος της εἶναι
ἤσυχος. Τὰ μεσάνυχτα θὰ ἔχουν φτάσει καὶ τὸ
φεγγάρι ζεπεταμένο πιά ὀργιές πάνου ἀπ' τὸ λα-
γαδάδι φέγγει ὅλον τὸν μπροστινὸ κάμπο· διαβαίνει
τὴν κορφή τῆς θημωνιάς καὶ λίγες του ἀχτίτες

γλιστροῦνε μυστικὰ νὰ φιλήσουν τὰ μαλλιά τὰ σκόρ-
πια τῆς Κάλως. Τὰ χεῖλια στὸ φεγγαρίσιο φῶς
μισοανοίγουν λίγο, ἡ Κάλω κουνιέται· λίγο σὰ νὰ
νοιώθῃ τὸ χαϊρέτισμά του καὶ μένει πάλι ἀσάλευτη
βυθισμένη στὸν ὕπνο της.

Ἡ Μήλιω πασκίζει νὰ κοιμηθεῖ κι ἀρτῆ, μὰ
ὁ ὕπνος δὲν τὴν κλέβει· ὄντας συλλογιέται τὴν προσ-
βολὴ ποῦ ἔπαθε ἐκείνη τὴ μέρα μπροστὰ στὸν Κό-
λια ἀπὸ τὴν Κάλω, τρίζει τὰ δόντια της, τὰ χέ-
ρια της σηκώνονται νεβριασμένα καὶ μὲ βογγητὸ
χτυποῦνε τὰ οὐμασμένα στήθια της.

«Ἄχ! Ἡ καταραμένη! Ἄχ! ἡ σκρόφα!» συ-
χνωδράζει.

Πασπατέθει τὸ κουτσουμάτικο λαγῆνη της στὸ
πλάγι της γιὰ νὰ πιεῖ, ἴσως καὶ σθῆσει τὴ δίψα
της ποῦ τῆς κατατρώγει τὰ σωθικά, μὰ τὸ γουρου-
νόπουλο χωρὶς ἄλλο θὰ μακροσκοίνησε ὡς ἐκεῖ καὶ
θὰ τῶχουσε τὸ νερό. Λαβριασμένη καὶ λυσασμένη
τόσο ποῦ τὸ πηχτὸ σάλιο της θᾶναι σὰν ἀφρός
στὴς γωνιές τῶν χειλιῶν της κ' ἐκεῖθες ξεχύνεται
στὸ στρογγυλὸ πηγούνη, κινάει κατὰ τὴ βούση, τὴν
Καλαμόδουση. Παίρνει τὸ γληγορότερο δρόμο μὴν
προσέχοντας στὰ σουγλερὰ χαλίκια καὶ στὴς μαρτροῦ-
νες, μὲ τὸ κουλὸ λαγῆνη στὸ ἕνα χέρι κρεμάμενο
καὶ μὲ τᾶλλο σηκώνοντας τὸ κουρελιασμένο φουστάνι

ποῦ ἐμπλέχονταν στάγκιαθια.
Οὔτε ἀνάσα ἀνθρώπου στὸν κάμπο· τὰ φῶτα
στὴς μακρινὲς θημωνιές εἶναι σθησμένα κι ἀφτές κι-
τρινίζουν σηκωμένες μακριὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σκρόπιες
κάτου ἀπὸ τὸ βουδὸ φεγγάρι. Στὴς χαμολυγαριές,
ἐκεῖ κοντὰ στὸν ζεροπόταμο, τὰ τρυζόνια ἀκούει καὶ
τὰ στήθια της σὰ νὰ σφίγγει ἕνα χέρι μυστικὸ γιὰ
τὸν πόθο μονάχα ἀπλωμένο ποῦ φέρνει στάχρια πλά-
σματα ἢ φριχτὴ σιγαλιά τῆς νύχτας. Πηγαίνει ἔτσι
μὲ μακριὰ περπατησιὰ, μὲ ἀστραφτερά μάτια καὶ
μὲ φουσκωμένα στήθια, ὡς ποῦ ἀκούει τὸ χτύπο τὸ
βραχνὸ ποῦ κάμνει στὴν πέτρινη κουπάνα τὸ νερὸ τῆς
βρύσης. Ἀνατινάζεται μμμμμ, βρίσκειται κοντὰ
της κι ἀρχίζει νὰ πίνει βάζοντας τὰ κολλημένα κι
ἀφρισμένα χεῖλια της στὴ σπασμένη κάνουλα. Ἐ-
πειτα χουφτιάζει τὰ χέρια της καὶ τὸ νερὸ ποῦ μα-
ζώνει ἐκεῖ μέσα τὸ χτυπάει δυνατὰ στάγγυπνισμένα
μούτρα κι ἀνακαίνει πιὸ ἑλαφρὰ τώρα. Καθούμενη
στὴν ἄκρια τῆς κουπάνας μὲ τὸ γιομισμένο λαγῆνη
ἀνάμεσα στὰ πόδια, σκύφτει τὸ κεφάλι· καταγίς
καὶ τάχνισμένο μάτι της σὰν κάτ· νὰ μελετᾶει
βαθὺ καὶ φοιχτό. Λαχταρᾷ ἡ καρδιά της γιὰ τὸν
Κόλια, θέλει νὰ τὸν ἔχει κοντὰ της ἐκεῖ στὰ στέρια
της τὰ γόνατα θρονιασμένο γιὰ νὰ τὴν κορφολο-
γάει καὶ νὰ τῆς ροφάει τὸ πιὸ γλυκὸ πιετὸ τῆς

ΠΕΤΡΟΣ

Πώς τὸ γιοφύρι θὰ στηθῆ κι ἀπὸ τοῦ Χάρου
Τὰ δόντια θὰ γλυτώσουνε τόσες ψυχοῦλες;

ΜΑΘΙΟΣ

Ἄρχινε· και μὲ λόγια λίγα εἶλα στὸ τέλος.

ΔΑΦΝΗ

Σωπάτε!.. Πῶς νὰ ξεστομίσω τίτιο πρᾶμα!

ΘΩΜΑΣ

Λέγε, κυρά μου, ὅ,τι θὰ πῆς, χωρὶς τρομάρες.

ΔΑΦΝΗ

Κακόμοιρε! κι ἂν τόξερές τί μοῦ γυρεύεις
Νὰ κάμω, θὰ μὲ σπάραζες σὰν ἄγιος τίγρης.

ΜΑΘΙΟΣ

Κοντά σου ἐμεῖς ὅσο εἶμαστε φόβο δὲν ἔχεις.

ΔΑΦΝΗ

Καὶ ποιὸς φοβάται; Ὁ θάνατος εἶναι μακριά μου,
Τοῦ λύχνου μου δὲ σώθηκε τὸ λάδι ἀκόμα,
Ποῦ ἔμποτε νάχε σβύσει, πρὶν ἐρθῶ ἐδῶ πέρα.

ΠΕΤΡΟΣ

Λέγε λοιπόν· μὲς πίθανες!

ΘΩΜΑΣ

Ἐχουμε δίκιο.

ΔΑΦΝΗ

Ἐρῆμε! τὸ στοιχιὸ τοῦ ποταμοῦ δὲ θέλει
Πάνου στὸ ρέμα του νὰ στεριωθῆ γιοφύρι,
Γιατὶ θυμὸ και μάνητα κρατάει περίσσα,
Τί ἀκόμα στὰ παλάτια του δὲν ἔχει μπάσει
Ψυχὴ ποῦ γιὰ χατῆρί του νὰ βγῆ ἀπ' τὸ σῶμα.
Ἄκόμα τὰ θεμέλια σας δὲν τὰ στοιχίσωστε.

ΠΕΤΡΟΣ

Τί; μήπως προτοῦ χτίσουμε τὴν πρώτη πέτρα
Ἄρνι καὶ πετεινοὺς δὲ σράζουμε δλοένα;

ΜΑΘΙΟΣ

Γιὰ χάρη του δὲν ἔτρεξε τὸ αἷμα ποτάμι;

ΔΑΦΝΗ

Δὲ θέλει τίποτ' ἀπ' αὐτὰ· κάτι ἄλλο θέλει.
Ξέρεις, Θωμᾶ, πῶς μόνο ἐσὺ θὰ τοῦ τὸ δώσης;

ΘΩΜΑΣ

Ποτέ μου δὲν κουβέντιασα μὲ τὸ στοιχιὸ σου.

ΔΑΦΝΗ

Μὴ δείχνεσαι ἄπιστος ἀκόμα σ' ὅτι λέω,
Γιατὶ τώρα τὰ λόγια μου δὲν εἶναι λόγια
Τῆς Δάφνης· μὲ τὸ στόμα τῆς ἄλλος μιλάει
Και τοῦ στοιχοῦ τὴν ὄχτηρα σου φανερόνει.
Εἶναι ὁ θυμὸς του τρομερὸς μὲ τὴ γενιά σου,
Γιατὶ σὲ χρόνια πιὸ παλιὰ μὲ μαύρη μέρα
Κάποιος, περνώντας τὴ στιγμή ποῦχανε στήσει

Χορὸ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἀκρὴ οἱ ξωτικίες του,
Μὲ ξεπλαλέματα τὴν πιὸ πανώρια ἀρπάζει.

Καί, σέροντάς τη σπῆτι του, σκλάβα τὴν εἶχε.

Ὅμως ἡ τύχη τόφερε νῆν' ἡ ἀρπαγμένη
Τάγαπημένο ταῖρι τοῦ στοιχοῦ. Παπποῦς σου

Ὁ ἀρπάγας ἦταν· κι ἀπὸ τότες πολεμάει

Μὲ λύσσα τὴ γενιά σου τὸ στοιχιὸ. Γιὰ πές μου

Πῶς πέθανε ὁ πατέρας σου. Μὲς στὸ ποτάμι

Δὲν πνίγηκε; Κ' ἡ μάννα σου κεῖθε περνώντας

Μιά μέρα δὲν ἀπόμεινε βουβὴ κι ὁ τρόμος

Στὸν τάφο δὲν τὴν ἔφερε; Βλέπεις πῶς ὅλα

Τὸ λὲν πῶς τοῦ στοιχοῦ τὸ θύμωμα εἶναι τόσο,

Ποῦ μόνο μὲ τὸ θάνατο καταλαγιάζει.

Μὰ δὲ θὰ πάψη νὰ χαλᾶη πάντα, ἂν δὲν πάρη

Κι αὐτὸ μὲς' στὰ παλάτια του πανώρια γέιννα

Γυναίκας ποῦ τὸ ταῖρι του νὰ τοῦ θυμίζη.

Ἦρθε ἡ στιγμή ποῦ πρέπει νὰ τοῦ δώσῃ ταῖρι,

Ἄλλιῶς ἡ προσταγὴ τοῦ βασιλιᾶ θὰ γίνη.

ΘΩΜΑΣ

Κρίμα! ποῦ περιμένατε νάκούστε κατι

Ποῦ ἐλπίδα γλυτωμοῦ και λίγη ἀλήθεια νάχη

ΠΕΤΡΟΣ

Ποιᾶς τόχει ἡ μοῖρά τῆς στοιχοῦ ταῖρι νὰ γίνη;

ΘΩΜΑΣ

Τρελλοὶ! ποῦ σὲ μιά μάγισσα δίνετε πίστη.

ΜΑΘΙΟΣ

Λέγε! ξεστόμισε τὸ τί στὸ νοῦ σου κρύβεις.

ΔΑΦΝΗ

Πάνου στῶν Ὁρῶν τὸ γῦρο

Καθενὸς εἶναι γραμμένο

Τὸ κρυφὸ τὸ ριζικό του.

Στὸν καθένα οἱ Μοῖρες γύρω

Τὸν καιρὸ τὸν ὀρισμένο

Κλώθουνη τὸν τελιωμὸ του.

Ἄνθρωπος κανεὶς ὡς τώρα

Δὲ γεννήθη ποῦ νὰ ξέρη

Ποῖδ τὸ ριζικό του θῆναι.

Τὴ χαρὰ του ἀπ' ὦρα σ' ὦρα

Μὲ τᾶθώρητό τους χέρι

Σὲ καιρὸ οἱ Μοῖρες γυρνᾶνε.

Μὰ κρυφὸ δὲν εἶν' γιὰ μένα

Τίποτα, γιατί ξεσιλίζω

Τὴν κρουστὴ τοῦ χρόνου σκέπη.

Ἐρωινὰ και περασμένα

Και μελλούμενα γνωρίζω

Και θωρῶ ὅσ' ἄλλος δὲ βλέπει.

ζωῆς ποῦ περνᾶει ἀπὸ τὰ χεῖλια και σαλέθει τὰ
συλλογικά. Ἐνσιώθε τὴν ἀνημπόρια γι' ἀφτὸν τὸν
ἀντρα και θαρροῦσε πῶς τὰ νιάτα τῆς θὰ εἶτανε
γιὰ τὴν κοπριά και γιὰ τὴ γῆς, ἂν δὲν τᾶπόλαβε
ἀφτὸς. Χτυπάει μὲ θυμὸ τὸ πόδι χάμου, ἀναταρά-
ζει μὲ ὀρμὴ τὸ χαμηλωμένο κεφάλι και ἡ μαντήλα
τῆς ξεφύθει ἀπὸ πίσω ἔτσι ποῦ ξεχειλίζουν σὰν ἕνα
δλόμαθρο κύμα τὰ μαλλιά τῆς κι ἀπλώνουν στὶς
πλάτες, στοὺς ὤμους και ὀλόγυρα στὸ λαιμὸ, τόσο
ποῦ τὸ πρόσωπό τῆς λάμπει ἄσπρο μέσα στὸν μά-
θρον κύκλο και πιὸ πολὺ λαμπυρίζουν τὰ μάτια τῆς.
Κ' εἶμεινε πάλε ἀσάλεφση και σκυφτὴ γιὰ πολλὴν
ὠρα.

Ξάρου πετάχνηται πάνου και τὸ λαγῆνι ἀνα-
ποδογυρίζοντας τῆς βρέχει τὰ ποδάρια μὲ τὸ χλια-
ρό του νερό· μὰ ἀφτὴ ἀγριεμένη και ποθαρπαγμένη
καθὼς εἶναι δὲ νοιώθει τίποτα, μὰ κινεῖ ἀναμαλ-
λιάρα κατὰ τὶς θημωνιές και σ' ἀπόλιγο στέκεται
λίγες δρασκελιές μακριὰ ἀπ' τὴν κοιμάμενη Κάλω.

Θωρεῖ τὸ χλωμασιμένο προσωπάκι τῆς μὲ τὰ
ὀλόγυρα χρυσόσκινθα μαλλιά ποῦ τὸ χρῶμα των ἀνα-
κατέβεται μὲ τὸ χρῶμα τοῦ δερματιοῦ, ἐνὼ τὸ φεγ-
γὰρι πλάθει πιὸ νόστιμη τὴ γλυκὰδα ἐκεῖνη και
κάμνει πιὸ γυαλιστερὴ τὴν κόμη. Τὰ δόντια ἀνά-
μεσα στὰ ξεσυρμένα χεῖλια τῆς λάμπουν κι ἀφτὰ,

σὰ μαργαρίτες στεφανωμένοι μὲ κοράλια. Δαγκώνει
τὰ χεῖλια ἡ Μήλιω και μ' ἕνα πῆδημα φτάνει σιμὰ
και τὴν κλωτσάει στὰ μηριά.

«Μωρή καταραμένη!» τῆς φωνάζει μὲ βραχνια-
σμένο τόνο σκυβοντας. «Σήκου, μωρή, νὰ μοῦ πλε-
ρώσης γι' ἀφτὸ ποῦ μᾶρπαζες...»

Ἡ Κάλω στὰ γλυκόνειρά τῆς μέσα ξαφνιαζε-
τη και θαρρεῖ πῶς ἕνας βραχνᾶς μὲ σιδερένια χέρια
ἦρθε και τῆς σφίγγει τὸ λαιμὸ· ἀνοίγει ἀσυνείδητα
στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς ἐκεῖνης τὰ μάτια τῆς κι
ἀλαφιασμένη μὲ πετούμενο μυαλὸ ἀνακάθεται στὴν
ἀδοκάνη κοιτώντας μπροστά τῆς τὴν ὀλόρη γυ-
ναῖκα. Ἡ λαλιά τῆς πιάνεται στὸ λαρύγγι μέσα
και μάτια δοκιμάζει νὰ παίξει τὴ γλώσσα και τὰ
τρέμουλα και κίτρινα χεῖλια τῆς. Ἀλλαξοθωριασμένη
φέρει τὸ χέρι στὰ ξεκουμπωμένα σκουτιά τῆς ποῦ
ἀφιναν νὰ γυαλίζουν στὸ βάθος τὰ ἀναπεταμένα βυ-
ζιά τῆς και μόλις ὕστερας ἀπὸ μιά κατὰβαθη και
δυνατὴ προσπάθεια μπόρεσε νὰ βγάλει μιλιὰ.

«Τί θέλεις, Μήλιω;» τῆς εἶπε τρομαγμένα σὰ
νὰ μὴν εἶχε νοιώσει τὰ λόγια τῆς. «Μῆνα βγῆκε ἡ
Πούλια και πρέπει νὰ κινήσουμε και σήμερις γιὰ
νάποκουβαλάσουμε τὸ γέννημα ἀπ' τὰ χωράφια;»

Μὰ ἐκεῖνη βουβὴ και κατζουφιασμένη τῆς βρα-
ραεῖ: «Δυὸ σπαθιές μὲ τὰ καφτερὰ τῆς μάτια ποῦ ἡ

Μὴν τὸ πάρης, Θωμᾶ, ψέμα!
Τὸ γιοφύρι ἂν θὲς νὰ στήσης
Και γερὸ πάντα νὰ μείνη,
Μὲς τοῦ ποταμοῦ στὸ ρέμα
Τὴ Σμαράγδα σου νὰ χτίσης
Ταῖρι τοῦ στοιχοῦ νὰ γίνη,

ΘΩΜΑΣ

Στρίγγλα κακιά! τὴ γλώσσά σου θὰ ξεριζώσω
Νὰ τῆνε φᾶν οἱ σκύλοι μαντεψιές νὰ λένε!

ΠΕΤΡΟΣ

Ἄπᾶνου τῆς τὸ χέρι σου νὰ μὴν τᾶπλώσης.

ΜΑΘΙΟΣ

Μὲ τὸ αἷμα σου θὲ νὰ πλερώσης τὴ ζωὴ τῆς-

ΦΛΩΡΟΣ

Κατκαρμένη! ὅ,τι σ' ὀρμηνεψαν μαντεψιές.

ΔΑΦΝΗ

Μάθε, παιδί, πῶς ὅ,τι γράφει δὲν ξεγράφει.

ΜΑΘΙΟΣ

Τὸ ξέρουμε· και καίνο πούπες θὲ νὰ γίνη.

ΘΩΜΑΣ

Ὅχι! ποτέ! πιστεύετε σὲ στρίγγλας λόγια
Ἐσεῖς ποῦ ὁ νοῦς σας θρέφεται στὸ σκοτάδι.
Μὰ ἐγὼ, ποῦ φῶς θωρῶ, λόγια τρελλὰ τὰ παίρνω.

ΠΕΤΡΟΣ

Μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθεια αὐτὴ κ' ἔτσι θὰ γίνη.

ΘΩΜΑΣ

Δὲ θὲ νάσῃσω ἐγὼ!

ΜΑΘΙΟΣ

Ποιὸς σὲ ρωτᾶει καθόλου.

ΘΩΜΑΣ

Ὅχι! δὲ θὲ νὰ γίνη ὅ,τι εἶπε αὐτὴ. Ποῦ ἀκούστη
Ἄνθρωπο ζωντανὸ νὰ χτίσουνε σὰν πέτρα;
Νοιώθετε τὸ κακούργημα; Ποῦ ξέρεῖ ἐτούτη
Ποιὰ δύναμη ἄλλη μὲς γκρεμίζει τὸ γιοφύρι;
Κ' ἐσεῖς πιστέψτε στὰ τρελλὰ τῆς λόγια! Φύγε,
Ξέβρασμα τοῦ Ἄδη! ἔτσι μιλάς, γιατί μεγάλη
Ἄπ' τοὺς ὀχτροῦς μου πῆρες πλερωμὴ, τὸ ξέρω...
(ἀκολουθεῖ)

ΝΑ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΠΗΓΗΓΗΣ ΕΝ Τῷ ΙΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙῳ
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82
ΔΕΞΕΤΑΙ 3-5 Μ. Μ.

παθιάρα Κάλω ἀνατριχιάζει και σὰ νὰ νογοῦσε τὴν
ἔχτρα τῆς πετάχνηται μονομιᾶς κι ἀφτὴ στὸ πόδι
και στένεται ἔτσι ἰσομέτωπη μὰ προφυλαχτικὴ και
συμαζεμένη πάντα.

«Τί θέλεις, Μήλιω;», τῆς ξαναλέει πάλε γλυκά.
«Νὰ μοῦ πλερώσεις θέλω γι' ἀφτὸ ποῦ μᾶρπα-
ζες», τῆς ἀπολογιέται ἐκεῖνη γλήγορα.

«Τί σέκαμα ἐγὼ, Μήλιω; Τί θὲς ἀπὸ μένα;
Τί σοῦ πῆρα ἐγὼ;...»

«Τί μοῦ πῆρες, ἀραχνιασμένη; Τί μοῦ πῆρες,
ρωτᾶς;... Γιατὶ μοῦ σαγῆνεψες τὸν Κόλια μου;...
Κλέφτρα... Τὴν ἀγάπη του γιατί μοῦ τὴν ἔκλε-
ψες;... Τί σοῦ φταιξὲ χαρκαμένη, μωρή, ἐγὼ, τί σοῦ-
φταιζα ἐγὼ;...» Καὶ τὴν ἔσπρωξε τσούπισω δυνατὰ
πιάνοντάς τηνη ἀπὸ τοὺς ὤμους μὲ τὰ δυὸ τῆς
χέρια.

Ἡ Κάλω ἀνέτοιμη καθὼς εἶταν ὀπισθοδρομαεῖ
και μὴ μπορώντας νὰ βρασταχτεῖ στὸν ἀέρα σπηριζε-
ται, ἐνὼ πέφτει στὴ γῆς, μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς στὴ
γωνιά τῆς θημωνιᾶς.

Ἀναλογιάζεται γλήγορα γλήγορα τὴ στενόχωρη
θέση τῆς κι ὁ νοῦς τῆς πετάει στὸ κακὸ ποῦ θὰ
μποροῦσε νὰ τῆς κάμει ἡ Μήλιω στὸ παράμερο
ἐκεῖνο μέρος, δίχως νὰ τὶς νοιώσουνε οἱ γειτόνοι, γιατί
εἶταν πολὺ μακριὰ. Ἐλεπε κι ὁ χουσιμεκιάρης τῆς